

СНАХАТА, КОЯТО ОБИЧАЛА САМО МАЙКА СИ

Имало някога една стара жена. Тя имала син, който се оженил. Сдобили се със щерка. Пораснала тя и когато станала на пет-шест години, майка ѝ починала. Баща ѝ се оженил повторно за жена, която също имала дъщеря. Имала и майка, която била по-млада от свекърва ѝ.

Били много бедни. Живеели в една колиба. Нямали си и дърва.

Един ден снахата казала на свекърва си:

– Искам да отидеш за дърва!

– Ама, щерко, къде да отида за дърва посред зима? Каквото има – това ще горим. Нека да се стопи снегът и тогава лека-по-лека ще отида.

– Ще отидеш, ще отидеш! И ще си вземеш една кошница. Където отиваш за дърва, там има ягоди.

Бабата казала:

– О, господи! Толкова години съм и досега не съм видяла посред снега ягоди да има.

– Какво ще правиш, какво ще сложиш в кошницата – не знам, но да донесеш!

Станала свекървата, отишла и си легнала. Вечерта си дошъл мъжът ѝ от работа и намерил майка си да спи. Попитал жена си:

– Какво ѝ е на майка ми? Да не е болна? Даде ли ѝ да яде?

– Яде, яде. Дадох ѝ и легна да спи.

Тогава той събудил майка си и я попитал:

~~– Какво е това?~~

~~– Даде ми жена ти.~~

~~– Казала на сина си за това къде я пращала жена му.~~

~~– Три дена. Снахата отново подканила свекърва си да~~

~~иде за дърва. Дала ѝ въже.~~

~~– Не отивай за дърва!~~

~~– Как, дъще! Откъде да ти намеря ягоди? И да ме убиеш, и да~~

~~идеш, на студа не мога да ти намеря ягоди.~~

~~– Ще отидеш, ще отидеш!~~

~~– Казала бабата и занареждала:~~